

Maria Giurgiu

Focul din martie

-roman-

LETRAS
Scris. Publică.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GIURGIU, MARIA

Focul din martie / Maria Giurgiu. - Snagov : Letras, 2019

ISBN 9786068935898

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2019, Maria Giurgiu. Această carte este protejată
de legea dreptului de autor.

Credite imagini copertă: 123RF.com

Design copertă: Letras

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

Cuprins

1. Râul și mărul.....	8
2. Începutul.....	12
3. Diamantele.....	20
4. Regrete.....	25
5. A doua oară.....	29
6. Desenul și dispariția.....	36
7. Rădăcinile.....	40
8. Mesaj.....	43
9. Focul.....	44
10. Familia	49
11. Și apoi fumul.....	54
12. Departe de casă	57
13. Ușa cu flori.....	61
14. Violet intens	66

15. Cu tine sau fără.....	69
16. Ochi sticloși.....	77
17. Restul eternității	82
18. Marea și pânza de păianjen	85
19. Ava	88
20. Sau poate nu fusese niciodată.....	90
21. Luni întregi	97
22. Riscul este obligatoriu	101
23. Amar și dulce.....	104
24. Ceva lipsește.....	109
25. Argint.....	112
26. Chipul din ramă	114
27. Infinit	123
28. Plec și rămân	124
29. Din nou, acasă	127
30. Martie	128

*Nașei mele, Maria, care știi
că este mândră de mine și acolo, în Ceruri*

1

Râul și mărul

În anul 1902, în cea mai liniștită dimineață a lunii martie, tăcerea se lăsase ca o haină grea și groasă. Ascultând atent, se auzea ușor și monoton cursul râului domol ce contura, ca atingerea unei pensule pe o bucată de pânză sau a unei pene umezite în călimară pe o hârtie, forma neregulată a căsuțelor la mare distanță una de alta. În curțile mărginite de gârdulețe cu vopsea albă sau bej ce se desfăcea ușor de pe lemnul aspru la fiecare ploaie sau ninsoare, abia se mai observa un copac de lămâiță parfumată și împărțită în buchețele sferice sau un liliac de care se bucurau nu doar cei ce îl aveau în curte, ci și cei ce aveau plăcerea să îi simtă aroma prin aer.

În spatele unei ferestre cu obloane șubrede și acoperite de o perdea gingașă și transparentă, într-un pat lipit de un perete rece, o buclă de păr blond și răvășit ieșise de sub plapuma greoaie, mult prea

călduroasă pentru vremea de afară. Soarele aproape alb sălta de pe cerul albastru și absolut liber de nori pe silueta corpului de sub stratul gros al păturii.

Amorțeala se scurtă subit, tăiată ca suflarea unei inimi mirate, când fata cu părul auriu în lumină se așază pe marginea patului, privind cu ochii goi pe geamul cu vedere spre pământul bătătorit ce limita râul. Purta o cămașă de noapte subțire cu marginile de dantelă aproape roz. Părul îi era de culoarea nisipului, avea presărate șuvițe aurii și luminoase.

Trosnindu-și stresată degetele, începu să meargă în jurul camerei spațioase, amintindu-și singură de un soldat mărșăluind, căutând grăbită cele trei straturi de haine pe care le purta zilnic.

Camera îi era haotică. Parchetul era umed și lipicios la atingerea tălpilor ei reci. Patul era însoțit de o masă de lemn cu pete în formă de cerculețe de ceai, iar pe aceasta stătea balansat un păhărel cu câteva floricele sălbatice și un fir de

levănțică. Pe peretele cu fereastra, un dulap cioplit cu niște flori și frunze crea o umbră gigantică peste un scaun elegant tapetat cu mătase rece și aproape neatinsă cu o Biblie copertată în verde închis.

„Sofia, la ce oră ai adormit?” – își spuse în sinea sa, îndreptându-se spre o sursă de apă cu care să își spele agresiv pielea palidă.

Cu pasul ușor împiedicat, rupse colțul unei pâini, verificând după firimituri, și ieși repezită pe ușă, silențioasă ca o briză de vară, nevrând să îi trezească pe unchiul și pe mătușa. „Mă întorc devreme”, șopti ea poate chiar puțin cam prea tare, privind inspirată la cerul ce se încălzise, parcă îmbujorat.

Nu era prima oară când pleca dimineața, devreme, strecurându-se din casa liniștită și nedând informații nimănui, și „cu siguranță nu este nici ultima”, spunea des, dar spiritul său independent voia mereu libertate, iar aceasta făcea orice putea pentru a se simți mai aproape de

Altundeva și mai departe de aceleași căsuțe mohorâte și aceleași drumuri plicticoase pe care totuși le iubea. Zilnic, le iubea pentru că îi aparțineau, dar iubea și mai tare necunoscutul.

Într-un fel, nu își dădea seama de ce hoinărea mereu dacă nu o deranja nimic de acasă, singura răsplată fiind, în opinia ei, necunoscutul de început și pustietatea unde, chiar și dacă ar căuta-o, nu ar găsi-o. Era mai mult decât suficient, era lucrul pentru care era cea mai recunoscătoare în afara sănătății și a părinților ei adoptivi. Acolo se simțea ca și cum timpul se oprește și pe Planetă rămân doar ea, gândurile ei și cerul, martorul tuturor.

Ocolea o mare parte din sat, privind mereu nostalgică la râu, gândindu-se la vremurile când îl aștepta în fața casei pe tatăl ei, care mereu se întorcea din oraș, de la muncă, odată cu cursul apei. Apoi, când se apropia de oraș, după cam 40 de minute de mers cu pași săltăreți, schimba direcția spre câmp. În zilele cele mai arzătoare ale

verii, aproape leșina din cauza insolației, iar în zilele de primăvară târzie, o amețea total mirosul copleșitor al macilor de o culoare aprinsă ce arătau ca pasiunea, după cum a decis fata.

După traversarea câmpului, ajungea sub umbra liniștitoare și adăpostitoare a unui măr. Adeseori, se întindea pe iarba neatinsă și privea cerul până căpăta urme roșii pe obraji, nas și umeri, pe care încerca să le calmeze în fiecare zi, frecând cu putere pielea ca să o exfolieze. În alte dăți, stătea pur și simplu în picioare, privind la frunzele verzi sau la crengile golașe datorate iernii, își amintea de tot ce a fost și se gândea la ce va fi, speriată, recunoscătoare, nerăbdătoare și tristă.

În dimineața aceasta, avu un sentiment ciudat, uitându-se cu ochii pe jumătate închiși în direcția copacului, surprinsă la văzul unei siluete fără formă sus pe crengile puternice și încărcate de

flori, dar își spuse cu suflarea tăiată, cât să audă doar ea, să fie calmă și pozitivă. Să numere până la 10.

2

Începutul

Cu picioarele amorțite și fluturând de o parte și de alta a unei ramuri puternice și noduroase, acompaniat de flori delicate și mere minuscule, nedezvoltate, Michel încă respira greu, încercând parcă să umfle un balon imaginar. Se simțea amețit, foarte amețit. Nu îi venea să creadă că a ajuns atât de sus, în copac, având în vedere faptul că nici nu ar fi putut să stea în picioare acum. Îi pulsau mâinile și picioarele.

Era privilegiat. Știa asta, dar câteodată nu recunoștea. Nu simțea deloc că merita tot ce avea și ceva îl împiedica să fie recunoscător, lucru pe care probabil îl va regreta. Știa, totuși, că, în secolul existenței sale, societatea era aproape primitivă și nimeni nu ar putea motiva sau înțelege măcar nemulțumirea lui și gândurile infinite și de neoprit despre rostul vieții, care trebuia să fie mai mult de atât.

Își simțea pulsul până în urechi. Fiecare dată când își închidea ochii dura mai mult decât de obicei. Nu își putea ține mâinile nemișcate. Era atât de obosit, totodată atât de agitat. Trăia din adrenalină și frică.

În momentul de față, trebuia să se afle în cabinetul singurului doctor cu studii adevărate pe care l-a găsit tatăl lui la o distanță suficient de mică de casa lor încât să poată oricând să își verifice fiul la muncă pe neașteptate, ca să îl găsească, speră dumnealui, luând notițe și fiind pe drumul cel bun, categoric nu revoltându-se ca acum, ca de fiecare dată. Michel făcea mereu lucrurile cum voia și știa lucrul acesta, se mândrea cu lucrul acesta, dar de fiecare oară când se certa cu al lui nega cu tărie, adăugând argumente pe care nu le credea nici el însuși.

Ultimul lucru pe care voia să îl facă era să se convingă singur că poate o carieră apreciată este lucrul de care a dus lipsă în toți acești ani. Obținuse deja titlul cel mai râvnit de către

oamenii din oraș, acela de persoană cu bani, dar fără să îl merite și fără să și-l dorească vreodată, iar munca nu îi displăcea. Poate nebunia legată de acel lucru important pe care și-l dorește atât de grav, lucru care să îl valideze odată și pentru totdeauna, este tratabilă. În fundul minții, se vedea în fața tatălui său, ascultând cum îi spune cât de mândru e, și era fericit. Mulțumit. În sfârșit, liber.

Pe de altă parte, își imagina adevărata, pura, dulcea libertate în ceva mult mai complex, pe care nu îl putea descrie și nici explica, ci doar îl simțea. Era, dacă se poate compara măcar, senzația pe care o avea acum, în pustietate, în balans pe un fir de ață între renunțarea la ideile încăpățânate și urmarea lor. Era acum liber ca niciodată altcândva, dar nu suficient, prizonier al propriei minți, știind că putea foarte bine să nu se întoarcă vreodată.

Nu simțise niciodată iubirea adevărată, deci nu avea nimic de pierdut. Să lase în urmă lumea